

Komentimi i lehtë i sures Jusuf

Përkundër sureve të tjera kur'anore të cilat trajtojnë çështje të ndryshme besimi, morali, jurisprudence islame etj, dhe midis këtyre është folur edhe mbi të kaluarën e disa profetëve dhe popujve, sureja Jusuf ndalet dhe flet vetëm për tregimin e jetës së hz. Jusufit a.s. dhe nuk përmend asgjë tjetër.

Ngjarja e hz. Jusufit a.s. ndodhet edhe në Teurat, por me disa dallime nga ajo që është në Kur'an. Duke analizuar ajetet e Kur'anit në lidhje me hz. Jusufin a.s. bëhet edhe më e qartë vërtetësia e këtij libri Hyjnor dhe zbulohen devijimet që janë bërë në disa libra të kaluar. Si zakonisht, edhe kësaj radhe do të bëjmë një komentim të lehtë të disa ajeteve kur'anore. Qëndroni me ne.

Ajetet 1 dhe 2 të sures Jusuf:

" Elif, Lamë, Ra. Këto (ajete që t'u zbritën) janë ajetet e librit të qartë "

" Ne e zbritëm atë Kur'an arabisht, ashtu që ta kuptoni "

Sureja Jusuf ashtu si edhe 29 sure të tjera të Kuranit famëlartë, ka filluar me shkronja të ndërprera që në fakt janë një lloj sekreti midis Zotit dhe të dërguarit të Tij si dhe tregojnë edhe faktin se Kur'ani është mrekulli Hyjnore. Në shumicën e këtyre sureve, pas shkronjave të ndërprera, flitet për madhësinë e Kur'anit. Pra, Zoti na rikujton se mrekullinë e Tij, pra Kur'anin, ai e ka zbritur po nga këto shkronja të cilat ndodhen në duart se secilit, pra edhe ju, nëse keni mundësi, sillni diçka të ngjashme si Kur'ani me këto shkronja. Këto ajete vejnë theksin mbi dy pika të rëndësishme: E para thotë se Kur'ani është libër udhëzues, libër i cili ndriçon rrugën e vërtetë, dritë e jetës e cila njeriun e çon drejt destinacionit të fundit. Pika e dytë thekson se të gjithë njerëzit, duhet të ndalen dhe mendojnë mbi ajetet e Kur'anit. Kur'ani nuk ka zbritur që njerëzit vetëm duke lexuar atë sipërfaqësisht të fitojnë shpërblimet e tyre në këtë jetë dhe në tjetrën, por ky libër madhështor ka zbritur që njerëzit në bazë të mësimave dhe rregullave të tij, të ndërtojnë jetën e tyre individuale dhe shoqërore.

Nga këto ajete mësojmë se:

1- Gjuha arabe është gjuha e Kur'anit. Për të kuptuar si duhet ajetet e Kur'anit, duhet të njohim gjuhën arabe.

2- Kur'ani nuk ka zbritur vetëm për tu lexuar dhe kënduar, por ai është një mjet për të ngritur dijen dhe mendjen tonë.

1- Gjuha arabe është gjuha e Kur'anit. Për të kuptuar si duhet ajetet e Kur'anit, duhet të njohim gjuhën arabe.

2- Kur'ani nuk ka zbritur vetëm për tu lexuar dhe kënduar, por ai është një mjet për të ngritur dijen dhe mendjen tonë.

Ajeti 3 i sures Jusuf:

" Ne me të shpallur të këtij Kur'ani po të rrëfejmë ty (Muhammed) me të bukurin rrëfim, edhe para tij ishe nga të painformuarit "

Në këtë ajet, Zoti i thotë të dërguarit të Vet: Ne ta shpallëm ty Kur'anin, nëpërmjet të cilit po ti rrëfejmë rrëfimet e popujve të kaluar në formën më të bukur, sepse edhe ato janë pjesë e kësaj shpallje Hyjnore. Zakonisht, tregimet dhe rrëfimet luajnë rol shumë të rëndësishëm në edukimin e njeriut dhe në veçanti nëse flitet për të kaluarën e vërtetë të ndonjë populli të kaluar, e jo të jetë ndonjë imagjinatë apo trillim i ndonjë shkrimtari. Në fakt, veçoria kryesore e tregimeve kur'anore, është vërtetësia e tyre. Kjo çështje, sot njihet si histori dhe i është kushtuar një rëndësi e veçantë nëpër qendrat e ndryshme shkencore dhe universitare. Hz. Aliu a.s, në një letër dërguar djalit të tij Hz. Hasanit a.s. thotë:

" Dali im! Unë kam studiuar të kaluarën e popujve të mëparshëm në mënyrë që më duket sikur kam jetuar me ta dhe kam jetuar sa ata". Me rëndësi në këtë mes është se Zoti i madhërishtëm Vetën e ka prezantuar si tregues i tregimeve dhe përcjellës i tyre dhe Profetit i ka përcjellë tregimin e Hz. Jusufit a.s. dhe atë e ka quajtur si pjesë të shpalljes. Nëse në këtë ajet, tregimi i Hz. Jusufit a.s. është quajtur si tregimi më i rëndësishëm, kjo është për faktin se heroi i këtij tregimi është një djalosh i ri i cili të tërë trupin e ka të mbushur me pastërti, durim, besim dhe besnikëri. Pika kulminante e tregimit është se Hz. Jusufi a.s. në kulmin e rinisë, lufton kundër epsheve dhe ia arrin të dalë fitues. Në këtë tregim janë grumbulluar shumë antonime përkrah-njeri-tjetrit si: Ndarje-bashkim, gëzim-pikëllim, pak-shumë, robëri-sundim, pastërti-akuzë, etj.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Për të sjellë shembuj pozitivë, duhet të flasim për figura historike dhe heronj tregimesh të cilët me të vërtetë kanë ekzistuar dhe kanë qenë njerëz me ndikim.

2- Tregimet historike për të cilat flet Kur'ani, padyshim që janë të vërteta sepse ato janë shpallu nga Zoti fuqplotë.

Ajeti 4 të sures Jusuf:

" (përkujto) Kur Jusufi, babait të vet i tha: "O baba im, pashë (në ëndërr) njëmbëdhjetë yje dhe diellin dhe hënën, i pashë duke më bërë mua sexhde!" "

Tregimi i Hz. Jusufit a.s. në Kur'an, fillon me një ëndërr e cila atij i jep shpresa për një të ardhme të ndritur. Profeti Muhammed s.a.v.s thotë: " Endërrat janë tre lloje: lloji i parë ka të bëjë me shenjat që vijnë nga ana e Zotit, lloji i dytë është shqetësimi dhe pikëllimi nga ana e djallit dhe

lloji i tretë janë problemet e përditshme të njeriut të cilat atij i paraqiten në ëndërr dhe shqetësojnë njeriun".

Nuk ka dyshim që ëndërrat e eulijave të Zotit dhe njerëzve të pastër janë të vërteta dhe i ngjajnë shpalljes Hyjnore ashtu si hz. Ibrahim a.s. që pa në ëndërr se po e therr djalin e tij ismailin, ose janë tregues të një të vërtete për të ardhmen, ashtu kjo ëndërr e hz. Jusufit a.s. ku në fund të tregimit, hz. Jusufi a.s. arriti në post aq të lartë saqë 11 vëllezërit, babai dhe nëna u përkulën përpa tij.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Ëndërrat janë njëra prej rrugëve të marrjes së lajmeve të vërteta që u ndodh disa njerëzve.

2- Prindërit duhet të krijojnë marrëdhënie të sinqerta me fëmijët në mënyrë që edhe fëmijët tu besojnë atyre dhe me ta ti ndajnë hallet.

Ajeti e 5 të sures Jusuf:

" Ai (Jakubi) tha: "O biri im, mos u trego ëndërrën tënde vëllezërve tu, se po të bëjnë ndonjë dredhi, s'ka dyshim, djalli për njeriun është armik i hapët" "

hz. Jakubi a.s., babi i hz. Jusufit, ishte njëri prej të dërguarve Hyjnor. Ai e kuptoi se ëndërra e Jusufit nuk ishte e rëndomtë por ishte shenjë e madhësisë së tij në të ardhmen. Ai e porosity Jusufin që atë ta mbajë secret nga vëllezërit se ndoshta ata i pushton xhelozia dhe e dëmtojnë atë. Zakonisht, xhelozia midis fëmijëve është një fenomen për të cilit edhe prindërit edhe fëmijët duhet të jenë të kujdesshëm, sepse duke vlerësuar aftësitë dhe arritjet e njërit prej fëmijëve, mund të krijojmë xhelozinë e fëmijëve të tjerë. për këtë arsye, hz. Jusufi a.s. larg syve të vëllezërve të tij i tregoi ëndërrën babait të vet hz. Jakubit a.s.

nga ky ajet mësojmë se:

1- Ashtu si mundet që tregimi i një ëndërre të bëhet shkak i përçarjeve, ashtu edhe përcjellja e gjithçka që shohim me sy kur jemi zgjuar, mund të krijojë përçarje. Pra nuk duhet folur gjithçka që shihet dhe dëgjohet.

2- Rreziku i xhelozisë në familje dhe shoqëri është shumë serioz. Duke mbajtur secrete disa gjëra mund të parandalojmë paraqitjen e problemeve të këtilla.

Ajeti e 6 të sures Jusuf:

" Ja, kështu Zoti yt të zgjedh ty, të mëson interpretimin e ëndërrave, plotëson dhuntinë e tij ndaj teje dhe familjes së Jakubit, sikurse pat plotësuar atë më parë ndaj prindërve tu, Ibrahimit dhe Is-hakut. Vërtet, Zoti yt është më i dijshti, më i urti!" "

Hz. Jakubi a.s, në vazhdim të porosive për birin e vet Jusufin a.s. thotë: O Jusuf, Zoti në të ardhmen ty do të bëjë Profet dhe do të plotësojë begatinë e Tij për familjen tonë. Zoti gjithashtu

ty do të mësojë interpretimin e ëndërrave në mënyrë që të mund të tregosh të vërtetat e tyre. Ky parashikim i hz. Jakubit a.s. ishte i bazuar në dijen e fshehtë që Zoti u ka dhënë të dërguarëve të Tij dhe ata i ka njohur me të ardhmen. Mirëpo, edhe nga vet ëndërra e hz. Jusufit a.s. mund të nënkuptohet një gjë e këfillë.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Zotit, midis njerëzve, më të mirin prej tyre e zgjedh si të dërguar dhe duke i mësuar dije dhe gjëra të shumta, nëpërmjet tij e udhëzon popullin.

2- Zoti pranoi lutjen e hz. Ibrahimit a.s. për vazhdimin e profetësisë në familjen e tij në mënyrë që Ismaili dhe Is'haku u bënë pejgamber dhe kjo tregon për pastërtinë e familjes së Ibrahimit a.s.

Ajetet 7 dhe 8 të sures Jusuf:

" Njëmend, për ata që pyesin (interesohe) në ndodhinë e Jusufit dhe të vëllezërve të tij, pati fakte (mbi fuqinë e Zotit) "

" Kur ata (vëllezërit) thanë: "Pasha Zotin, Jusufi dhe vëllai i tij, janë më të dashur te baba ynë se sa ne, ndërsa ne jemi grup (i fortë). Vërtet, babai ynë është në gabim sheshazi "

Në ajetet e mëparshme thamë se sipas Kur'anit famëlartë, tregimi i hz. Jusufit a.s. fillon me një ëndërr. Kjo ëndërr tregonte për pozitën e lartë që do të ketë hz. Jusufi a.s. në të ardhmen. Mirëpo, arritja e kësaj pozite nuk është e lehtë dhe ka vështirësi të shumta të cilave duhet tu kushtojnë rëndësi ata të cilët janë në kërkim të së vërtetës dhe të marrin mësim nga kjo ngjarje. Ajo që u fol në ajetet e kaluara, kishte të bëjë me ëndërrën e hz. Jusufit. Mirëpo, ngjarja në zgjim, fillon ndryshe. Vëllezërit e Jusufit që janë nga një nën tjetër, xhelozojnë Jusufin dhe Benjaminin të cilët janë nga një nënë. Vëllezërit, filluan të xhelozojnë dashurinë natyrore që babai kishte ndaj Jusufit dhe Benjaminit dhe thanë me vete: Babi ata të dy i do më shumë se neve, në kohën kur ne jemi të rinj më të zgjuar dhe më të fortë, pra babai gabon në këtë rast.

Nga këto ajete mësojmë se:

1- Ngjarjet dhe të vërtetat e Kur'anit janë të shumta, por prej yre përfitojnë vetëm ata të cilët janë në kërkim të së vërtetës.

2- Duhet të kemi kujdes në sjelljen tonë me fëmijët, sepse nëse fëmijët ndjehen të diskriminuar, atëherë ndizet zjarri i xhelozisë midis tyre.

Ajeti 9 të sures Jusuf:

" Mbytnie Jusufin ose hidhnie diku larg në një vend e babai juaj t'ju dojë juve e pas asaj (pendohuni) bëheni njerëz të mirë "

Të kuptuarit gabim të sjelljes së babait me hz. Jusufin, u bë shkak që disa prej vëllezërve të propozojnë që disa Jusufin ta heqim nga fytyra dhe në këtë mënyrë babi do t'u kushtojë më tepër

vëmendje atyre. Më pas, do të pendohemi (do të bëjmë teube) për këtë vepër. Edhe Zoti neve do të na falë dhe ne do të bëhemi njerëz të mirë. Të dashur miq, teubeja është pendim nga mëkati e jo mjet për të kryer mëkat, ata të cilët thonë se do të bëjmë mëkat e më pas do të pendohemi, ata vetëm kanë mashtruar vetveten. Kjo i ngjan asaj sikur dikush të thotë: unë do ta ha këtë ushqim të helmuar apo të prishur e pastaj do të shkoj në doktor dhe do të shërohem. S.d.q. plani për vrasjen e Jusufit apo lënien e tij në shkretëtirë, është një mendim djallëzor që ishte rezultat i xhelozisë së madhe të vëllezërve të tij. Kjo çështje mund të jetë një vërejtje për të gjithë familjet dhe në veçanti për prindërit.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Xhelozia mund të bëhet shkak që edhe vëllai vëllanë ta vrasë. Kjo nuk ka ndodhur vetëm me hz. Jusufin, por edhe djali i hz. Ademit, Kabili u vrau vëllain e tij Habilin për shkak të xhelozisë.

2- Fëmijët kanë nevojë për dashurinë prindërore dhe moskujdesja ndaj tyre, mund të bëhet shkak i devijimit të tyre.

Ajeti 10 të sures Jusuf:

" Njëri prej tyre tha: "Mos e bmytni Jusufin, e në qoftë se jeni për të bërë diç, lëshonie atë në fund të pusit (bunari)t, do ta marrë atë dikush prej udhëtarëve" "

Pasiqë midis vëllezërve të hz. Jusufit a.s. lindi mosmarrëveshje, disa thoshin ta vritet, e disa thoshin jo. Njëri prej tyre propozoi që Jusufin të lëshojnë në fund të pusit dhe kur të kalojë ndonjë karvan me udhëtarë, do ta gjejë dhe do ta merr me vete. Ai tha se në këtë mënyrë, edhe do të zgjidhet problemi ynë, edhe në nuk do të derdhim gjakun e vëllait tonë. Ky propozim u pranua nga vëllezërit dhe Jusufi i shpëtoi vdekjes. Është interesante se në disa raste, vetëm një largim nga e keqja dhe shpëtimi i jetës së një personi, është bërë shkak i ndryshimit të një pjese të historisë. Në këtë rast, kundërshtimi i njërit prej vëllezërve me vrasjen e hz. Jusufit a.s. atij i shpëtoi jetën. Edhe Jusufi, pas arritjes në pozitë të lartë, e shpëtoi Egjiptin nga humnera dhe devijimi. Në një shembull tjetër, edhe gruaja e Faraonit, e ndaloi atë që të mos e vrasë hz. Musain a.s. dhe ia shpëtoi jetën. Më pas, edhe hz. Musai a.s. e shpëtoi popullin Beni israelit nga sherri i faraonit. Këto shembuj, vërtetojnë këtë ajet Kur'anor i cili thotë se "çdokush që shpëton një jetë, është sikur ka shpëtuar mbarë njerëzimin".

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Nëse nuk mund të pengojmë plotësisht një punë të gabuar, duhet të përpiqemi që atë ta dobësojmë dhe zbehim sat ë kemi mundësi.

2- Në punët e gabuara, nuk duhet të dorëzohemi përballë shumicës, por duhet të japim edhe mendimin tonë. Ndoshta pranohet.

Ajetet 11 dhe 12 të sures Jusuf:

" Ata thanë: "O baba ynë ç'ke që nuk na beson për Jusufin, e ne ia duam të mirën atij? "

" Dërgoje nesër atë me ne, le të hajë pemë dhe le të luajë me siguri do ta ruajmë atë "

Në emisionin e kaluar thamë se vëllezërit e hz. Jusufit a.s. fillimisht vendosën që ta vrasin atë dhe më pas e ndryshuan planin dhe vendosën që atë ta fshehin në një pus. Ata, hartuan edhe planin për ta ndarë Jusufin nga babai duke thënë: Pse ti e ndan Jusufin nga ne. Kur ne jemi duke punuar në shkretëtirë ai mund të kënaqet duke luajtur aty. Po, dëfrimi dhe sporti, ishte logjika më e mirë me të cilën vëllezërit mund ta bindnin babain që ta lëshonte Jusufin që të shkojë me ta në shkretëtirë, sepse dëfrimi dhe kënaqësia janë nevojë e çdo fëmije dhe të riu dhe ky ishte shkak që baba i Jusufit hz. Ja'kubi a., megjithë ndjenjën jo të mirë që kishte, përfundimisht pranoi që ta lëshonte Jusufin të shkojë me vëllezërit në shkretëtirë.

Nga ky ajet mësojmë se:

- 1- Nuk duhet besuar çdo pretendimi dhe nuk duhet të mashtrohemi nga çdo moto. Vëllezërit e Jusufit që kishin për qëllim të tradhtonin, u prezantuan si njerëz të mirë dhe besnikë.
- 2- Xhelozia bëhet shkak që njeriu të mashtrojë edhe njerëzit më të dashur.
- 3- Rinia kanë nevojë për dëfrim dhe sport, por duhet të kemi kujdes që të tjerët të mos abuzojnë me këtë.

Ajeti 13 të sures Jusuf:

" Ai tha: "Unë mallëngjehem po të vijë me ju, e edhe kam frikë se do ta hajë ujku, kur mungon kujdesi juaj për të " "

Edhe pse hz. Ja'kubi a.s. ishte i dërguar i Zotit, por ai për Jusufin ishte baba dhe kjo dashuri ndaj fëmijës bëhej shkak që ai të mos pranojë që Jusufin ta ndanin nga ai. Nga ana tjetër, Jusufi ishte një i ri i cili duhej dalë-ngadalë të bëhej i pavarur dhe të qëndrojë në këmbët e veta. Si rrjedhim, hz. Ja'kubi a.s. pranoi që Jusufi bashkë me vëllezërit të shkojë në shkretëtirë. Thënë ndryshe, dashuria ndaj fëmijës nuk duhet të bëhet shkak që ai të mbyllet në shtëpi për shkak të mundësisë së ndonjë rreziku për të, sepse pavarësia është një rregull shumë i rëndësishëm edukativ dhe prindërit, megjithë dashurinë që kanë ndaj fëmijëve, ata duhet të përgatisin kushtet që ata të mund vetë të menaxhojnë jetën e tyre. Kur ne të ndjejmë rrezikun, fëmijëve duhet t'ua kujtojmë atë dhe ti mësojmë që të jenë të kujdesshëm.

Nga ky ajet mësojmë se:

- 1- Në edukimin e fëmijëve, duhet të respektojmë dy rregulla: I pari është që të krijojmë kushtet për pavarësinë e tyre dhe ndërtimin e personalitetit të tyre, dhe i dyti është që atyre duhet t'ua rikujtojmë rreziqet të cilët i kanosin ata.
- 2- Pakujdesia ndaj rreziqeve, mund të dëmtojë rëndë. E ndoshta ky dëmtim mund të jetë edhe i pa kompenzueshëm.

Ajeti 14 të sures Jusuf:

" Ata thanë: "Për Zotin, nëse e ha ujku, e duke qenë një grup kaq i fortë, atëherë ne mos qofshim fare!" "

Vëllezërit e hz. Jusufit a.s. të cilët kishin hartuar planin për zhdukjen e tij, fuqinë e tyre fizike e cilësonin si mjetin e vetëm për të mbrojtur Jusufin nga rreziku që ndjente i ati dhe kjo bëri që ai të pranonte që Jusufi të shkonte bashkë me vëllezërit. Mirëpo, është mëse e qartë se të qenit i fuqishëm, nuk do të thotë se je edhe besnik. Ata ishin të fortë por ishin përgatitur të tradhtonin. Hz. Ja'kubi a.s. këtë e ndjente por nuk kishte se sit a vërtetonte.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Zakonisht të rinjtë, mburren me fuqinë e tyre fizike dhe nuk i marrin seriozisht rreziqet që i kanosin, kurse më të rriturit, janë më të ndjeshëm përballë rreziqeve.

2- Disa njerëz, për të arritur qëllimet e tyre, janë të gatshëm të bëjnë gjithçka, madje duke gënjyer dhe mashtruar të tjerët, ata rrezikojnë të turpërojnë vetveten.

Ajeti 15 të sures Jusuf:

" Pasi që ata shkuan me të dhe vendosën ta vënë në fund të pusit (bunarit), Ne i shpallëm: "Ti do t'i njoftosh ata për këtë vepër të tyre, e duke mos ditur ata (do të vijë koha të ju thuash për këtë vepër e ata nuk do të dinë se ti je Jusufi)" "

Si rrjedhim, vëllezërit e Jusufit, atë e morën me vete dhe ashtu siç e kishin planifikuar, atë e lëshuan brenda në pus, jo në ujë, por në muret e pusit, në atë pjesën që i ngjan një dhomëze të vogël, në mënyrë që ai edhe të mos vdesë nga etja, dhe të jetë i sigurt nga kafshët dhe nga i ftohti dhe nxehtësia e shkretëtirës. Gjithashtu ata shpresonin që kur të kalojnë karvanët tregtare të vendeve të tjera, ta nxjerrin atë nga pusi dhe ta marrin me vete. Mirëpo, megjithëse Jusufi ishte një fëmijë dhe kishte mundësi që ai nga frika dhe tmerrri të vdesë brenda pusit, Zoti i madhërishtëm, e ngushëllon atë duke i thënë që të mos ketë frikë, sepse do të vijë dita kur vëllezërit e tij të vijnë sërish pranë tij dhe ai do ti njoftojë ata për këtë punë.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Inspirimi i Zotit, nuk kufizohet vetëm me të dërguarit i e Tij, por edhe njerëzit e pastër mund të inspirohen me shpalljen Hyjnore. hz. Jusufi a.s. në atë kohë nuk ishte shpallur Pejgamber, por Zoti e inspiroi atë.

2- Shpresa për ardhmëri, është pasuria më e mirë për vazhdimin e jetës. Zoti i madhërishtëm, duke e inspiruar hz. Jusufin a.s, atij i dha shpresa për jetë.

3- Gjatë vështirësive dhe problemeve, gjithmonë duhet të shpresojmë në mëshirën Hyjnore dhe asnjëherë të mos humbim shpresat.

Ajeti 16 të sures Jusuf:

" E në mbrëmje erdhën duke qarë te baba i tyre "

Në emision e kaluar thamë se vëllezërit e Jusufit e realizuan planin dhe atë e lëshuan në fund të pusit. Ishte e natyrshme që në përballje të parë, hz. Ja'kubi a.s. të pyeste se ku është Jusufi? Mirëpo, vëllezërit në shtëpi erdhën duke qarë në mënyrë që të mos lejonin babain që të mendonte se ata i kanë bërë ndonjë komplot Jusufit.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Nuk duhet t'i besojmë lotëve dhe qarjes së çdokujt. Shumë tradhtarë arrijnë ta çlirojnë veten duke qarë.

2- Ngritja e emocioneve dhe shfrytëzimi i metodave emocionale si qarja, është prej metodave të tradhtarëve dhe mashtruesve.

Ajeti 17 të sures Jusuf:

" Thanë: "O baba në, ne shkuam të bëjmë gara, e Jusufin e lamë te teshat tona dhe atë e kishte ngrënë ujku. Ti nuk do të na besosh neve, edhe po të themi të vërtetën!" "

Vëllezërit e hz. Jusufit, përpos lotëve artificialë, shtjelluan edhe një gënjeshtër të madhe duke thënë: Kur ne shkuam për të bërë gara, Jusufin e lamë pranë teshave tona dhe atë të vetëm e kishte ngrënë ujku. Ata kishin harruar se Jusufin e morën me vete që edhe ai të luajë dhe dëfrehet e jo ata të dëfrehen e Jusufi të ruajë teshat e tyre. Përveç kësaj, ata akuzuan edhe babain e tyre për mosbesim ndaj tyre duke thënë: Ne jemi duke thënë të vërtetën, por ti nuk na beson neve!

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Nganjëherë, një gënjeshtër bëhet shkak që ne të themi edhe më shumë gënjeshtër. Vëllezërit e Jusufit, për të justifikuar gënjeshtren e tyre, thanë gënjeshtër të njëpasnjëshme duke mos menduar se atyre mund tu dal në shesh gënjeshtër dhe të turpërohen.

2- Mashtruesi dëshiron që njerëzit atë ta konsiderojnë besnik. Për këtë ai i frikësohet shpalosjes së realitetit.

Ajetin 18 të sures Jusuf:

" E erdhën (i sollën) me këmishën e tij me gjak të rrejtshëm. Ai tha: "Jo, (nuk e ka ngrënë ujku), por epsheet tuaja ua hijeshuan punën. Halli im është: durim i mirë. All-llahu është nga i cili kërkohet ndihmë për këtë që përshkruani ju" "

Në vazhdim të gënjeshtërave të vëllezërve mëkatarë të Jusufit, ata pranë të atit sollën këmishën e përlyer me gjak të një kafshe duke dashur që në këtë mënyrë të bindin hz. Ja'kubin a.s. se me të vërtetë ujku e ka ngrënë Jusufin. Por, hz. Ja'kubi a.s. i cili ishte i dërguar i Zotit dhe ishte në dijeni të së vërtetës së fshehur, e dinte se Jusufi është gjallë dhe duke mos ra pre e mashtrimeve të djemve të tij tha: Ky është rezultat i xhelozisë dhe epsheve tuaja që juve ju detyroi që

ndërmerrni një lëvizje të këtillë të shpifur kundër Jusufit dhe atë ta ndani nga unë. Ju menduat se duke fshehur atë nga sytë e mi, do ta lëndoni atë. Ju, me këtë vepër, jo vetëm Jusufin, por edhe mua më keni pikëlluar dhe hidhëruar aq shumë, sa që unë nuk mund të qetësohem përveç se me ndihmën e Zotit. Ndoshta shkaku që Hz. Ja'kubi a.s. nuk reagoi aspak përballë këtij akti dhe djemve të tij dhe nuk shkoi për të kërkuar Jusufin, ishte po ajo ëndrra e Hz. Jusufit dhe Hz. Ja'kubi e dinte se ai është gjallë dhe do të arrijë në pozitë shumë të lartë. Hz. Ja'kubi a.s. u shqetësua vetëm për veten e tij dhe tha: Zoti mua më faltë durim që të mundem të përballoj këtë ndarje nga Jusufi.

Nga ky ajet mësojmë se:

- 1- Shpirti i ndotur, njeriut ia paraqet të bukur mëkatën dhe krijon kushtet për justifikimin e tij.
- 2- Nga një aspekt, të gjitha ndodhitë janë një lloj sprove Hyjnore, dhe ne duhet që të tregohemi të durueshëm përballë këtyre ngjarjeve.
- 3- Durimi më i mirë është ai që njeriu, përpos zemrës së thyer dhe lotëve që i derdh, të mos mallkojë begatitë, por të kërkojë ndihmë nga Zoti.

Ajetet 19 dhe 20 të sures Jusuf:

" Dhe atypari kaloi një grup udhëtarësh, e e dërguan ujëbartësin (për ujë), e ai e lëshoi kofën e vet (në bunar) dhe tha: "Myzhde! Qe një djalosh!" Ata e fshehën atë si mall tregtie. Po All-llahu e dinte shumë mirë se ç'vepronin ata "

" Dhe e shitën atë (Jusufin) për një çmim të vogël, për disa dirhemë (masë argjendi) të numëruar, sepse në mesin e tyre pati prej atyre që nuk lakmuan (për çmim më të lartë) "

Në emisionin e kaluar thamë se vëllezërit, Hz. Jusufin e futën në pus dhe këmishën e tij e lye me gjak të rrejshëm. Më pas ata erdhën pranë Hz. Ja'kubit a.s. dhe duke qarë u përpoqën të tregonin se edhe ata janë shumë të shqetësuar nga ajo që i ndodhi Jusufit. Por, të shohim se çka i ndodhi Jusufit! Jusufi për një kohë qëndroi në pus derisa një karvan kaloi aty pranë dhe ndaloi për të shuar etjen. Përgjegjësi i ujit (ujëbartësi), shkoi dhe lëshoi kofin brenda pusit. Jusufi u ngjit mbi kofë dhe doli sipër. Ata Jusufin e morën si rob me shpresë se do ta shesin në tregun ku shitën robërit dhe do të fitojnë para. Si rrjedhim, nga frika që dikush nga ai rajon të mos pretendojë se ai fëmijë është i tij, Jusufin e fshehën midis mallrave dhe e shitën me një çmim shumë të vogël, sepse ata as ishin munduar për të, e as kishin paguar ndonjë çmim. Nganjëherë ndodh që njeriu, atë që e fiton pa mund, e humb shumë lehtë duke mos ia ditur vlerën.

Nga këto ajete mësojmë se:

- 1- Nganjëherë, të afërmit e vet, njeriun e fusin në probleme, por më vullnetin e Zotit, të huajt e shpëtojnë atë, edhe pse qëllimi i tyre nuk është shpëtimi.
- 2- Disa njerëz, njerëzit i vështrojnë si mallra dhe harrojnë aspektin e tij human dhe spiritual.

Ajeti 21 të sures Jusuf:

" E ai që e bleu nga Misiri (Egjipti) i tha gruas së ve: "Bëni pritje të kënaqshme, se është shpresë t'ia shohim hajrin ose ta adoptojmë për fëmijë!" Ja, kështu (sikurse e shpëtuan nga bunari), Ne i bëmë vend Jusufit në tokë (në Egjipt), e që t'ia mësojmë atij shpjegimin për disa ëndrra. All-llahu është mbizotërues i punës së vet, por shumica e njerëzve nuk e dinë (fshehtësinë e çështjeve) "

Kur ata udhëtarët e sollën Jusufin në tregun e robërve, përfaqësuesi i oborrit mbretëror të Egjiptit e bleu këtë djalosh të bukur dhe atë e dërgoi në oborrin mbretëror. Mbreti i Egjiptit atë e sollti në shtëpi, që edhe ti kryejë punët e shtëpisë edhe të ndodhet pranë gruas së tij, sepse ata nuk kishin fëmijë dhe nuk shpresonin që të kenë. Këtu, Zoti i madhërisëm thotë: " Me ardhjen e Jusufit në shtëpinë e sundimtarit të Egjiptit, edhe u krijuan kushtet për arritjen në pozitë të lartë të Jusufit, edhe për shpjegimin e ëndrrës së tij.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Zemrat janë dorën e All-llahut. Sunduesi i Egjiptit e deshi aq shumë Jusufin saqë e trajtoi si fëmijën e vet, edhe pse ai ishte vetëm një rob i tij.

2- Është traditë Hyjnore që vështirësitë dhe problemet të përfundojnë me lumturi.

Ajeti 22 të sures Jusuf:

" E kur e arriti pjekurinë e tij, Ne i dhamë pushtet e dituri. E kështu Ne i shpërblejmë punëmirët "

Në tregimin e Jusufit, Zoti flet për pozitën e tij shpirtërore dhe thotë: " Jusufi i rrit në shtëpinë e sundimtarit të Egjiptit. Por, pasi që ai ishte njeri i mirë dhe besnik, Në e mëshiruar atë duke e shpallur profet dhe duke i mësuar gjera të fshehta. KY është vullneti Hyjnor, që njerëzit e mirë i shpërblen që në këtë botë".

Po, Zoti i madhërisëm, të dërguarit e Vet i zgjedh nga mesi i njerëzve dhe ata i sprovon me sprova të ndryshme që ata të përgatiten për pranimin e kësaj përgjegjësie të madhe.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Një pjesë e dijes së Profetëve është dhunti e Zotit.

2- Pranimi i shpalljes Hyjnore kërkon kapacitet dhe aftësi, që vetëm Zoti e di se cilët njerëz e meritojnë një gjë të tillë.

3- për të pranuar mëshirën Hyjnore, nuk mjafton vetëm aftësia psiqike dhe fizike, por duhet të jemi edhe njerëz të mirë.

Ajeti 23 të sures Jusuf:

" E ajo, në shtëpinë ë së cilës ishte Jusufi, i bëri lajka atij dhe ia mbylli dyert e i tha: "Eja!" Ai (Jusufi) tha: "All-llahu më ruajt, ai zotëriu im (e burri yt), më nderoi me vendosje të mirë (si mund t'i bëj hile në familje)". S'ka dyshim se tradhtarët nuk kanë sukses "

Në emisionin e kaluar, thamë se sundimtari i Egjiptit, kishte dërguar dikë në tregun e robërve dhe atij ia bleu Jusufin. Kur ai pa bukurinë e djaloshit të vogël, i tha gruas së tij: Trajtoje mirë. Jusufi gëzonte respekt në këtë familje dhe ishte i dalluar nga robërit tjerë. Jusufi i cili i nënçmua nga vëllezërit e vet dhe u hodh në pus, sot në shtëpinë e sundimtarit të Egjiptit, po përballet me një sprovë të madhe. Një sprovë e këtyllë mund ti ndodhë çdo të riu në moshën e Jusufit dhe ai duhet të jetë i gatshëm që të luftojë me këto kërkesa epshërore. Gruaja e sundimtarit të Egjiptit dashurohet tek Jusufi dhe megjithëse ai ishte rob i tyre, ajo i kërkoi diçka të padrejtë atij. S.d.q, gruaja e sundimtarit të Egjiptit u përpoq që me butësi dhe mirësjellje të tërheqë Jusufin drejt saj, por kur e pa se Jusufi nuk e përfill këtë kërkesë të saj, ajo vendosi të arrijë qëllimin e saj në një formë tjetër dhe një ditë kur ajo dhe Jusufi ishin vetëm në dhomë, ajo mbylli derën dhe shprehu haptazi kërkesën e saj duke u munduar ta provokojë Jusufin në forma të ndryshme. Përgjigja e Jusufit ishte shumë e qartë dhe e prerë: Edhe pse unë jam rob i yt, por para së gjithash jam rob i Zotit dhe tek Ai mbështetem. Si mundem që kërkesën tënde ta vendosë përballë kërkesës së Zotit, i cili mua më shpëtoi nga pusi dhe më sollti në oborrin mbretëror të Egjiptit. Jo, asnjëherë! Më këtë vepër kam dëmtuar edhe vetveten edhe sundimtarin tim, mbretin e Egjiptit, i cili mua më pranoi në shtëpinë e tij dhe më konsideron besnik. Unë asnjëherë nuk do të bëj një tradhti të këtyllë.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Kërkesa e epshit është aq e fuqishme, saqë nëse nuk kontrollohet, bën që edhe gruaja e mbretit të bie pre e një robi.

2- Nganjëherë, biseda e burrit dhe gruas së huaj, krijon kushtet për fillimin e lidhjeve të fshehta midis tyre. Ngjarja duhet të parandalohet para se të ndodhë dhe duke parandaluar takimet e kota, të pengojmë zinanë e mundshme.

3- Bindja ndaj Krijuesit, është më e mirë se kënaqësia e krijesës. Sikur krijesa të ketë post dhe pozitë, të jetë baba ose nënë në familje, ose kryetar dhe udhëheqës në shoqëri, sërish, bindja ndaj Zotit duhet të jetë prioritet ndaj kërkesave të tyre.

4- Atëherë kur të gjitha dyert janë të mbyllura, dyert e mëshirës Hyjnore janë të hapura dhe për tu mbrojtur nga mëkati, duhet kërkuar mbështetje tek Zoti dhe Ai është që shpëton njerëzit.

Ajeti 24 të sures Jusuf:

" Ajo e mësyni atë qëllimisht, e atij do t'i shkonte mendja ndaj saj, sikur të mos i prezantohej argumenti nga Zoti i tij. Ashtu (e bëmë të vendosur) që të largojmë nga ai të keqen dhe të ndytën. Vërtet, ai ishte nga robët tanë të zgjedhur "

Në vazhdim të ajetit të mëparshëm, ku Jusufi u mbështet tek Zoti i madhërishtëm për ti shpëtuar kësaj krize, ky ajet thotë: Nëse Jusufi nuk do të mbështetej tek Zoti dhe mëshira Hyjnore, edhe ai

do të kishte shkuar drejt asaj gruaje duke u bazuar tek kërkesat e epshit dhe do të bënte mëkat. Mirëpo, drita e besimit që ndriçoi në zemrën e Jusufit, ishte shkaku më i fortë që ai ti largohet kësaj vepre të ndyrë. Kjo ndodhi në kohën kur, ndoshta sipas një llogarie të ashtuquajtur logjike, ai mund të thoshte se unë nuk kërkoja një gjë të këtyllë, ajo është sundimtarja dhe pronarja ime, pra, sikur ti nënshtrohem kërkesës së saj, kjo është kryerje e detyrës, e jo dëshirë e epshit. Mirëpo, fuqia e besimit (imanit) është me fortë se fuqia e mendjes. Mendja shumë shpejt dështon në luftë me epshet. Kurse fuqia e besimit është aq e madhe saqë me të, njeriu mund të luftojë të gjitha dëshirat e kota epshërore dhe të del fitues.

Nga ky ajet mësojmë se:

- 1- Nëse me të vërtetë mbështetemi tek Zoti, nuk ka dyshim se vjen edhe shpëtimi nga ana e Allahut. Nëse nuk vjen shpëtimi i Zotit, këmbët i rrëshqasin çdokujt.
- 2- Devotshmëria, ka dobitë e saj edhe në këtë botë. P.sh. ndihma e Zotit në momente të vështira.
- 3- Edhe Profetët, ashtu si njerëzit tjerë kanë epshe dhe vazhdimisht rrezikohen nga mëkatet. Por, për shkak të besimit të fuqishëm, ata nuk bëjnë mëkate dhe Zoti i mbron nga gabimet dhe devijimet.

Ajeti 25 të sures Jusuf:

" Dhe, që të dy ata u ngutën kah dera, e ajo ia grisi këmishën nga mbrapa dhe pranë dere ata të dy takuan burrin e saj, e ajo tha "çfarë mund të jetë ndëshkimi i atij që tenton të keqen në familjen tënde, përpos të burgoset, ose dënim të dhembshëm?" "

Në emisionin e kaluar thamë se gruaja e sundimtarit të Egjiptit, u dashurua tek Jusufi. Ajo, për t'iu afruar Jusufit, hartoi një plan dhe atë e mbylli në një dhomë. Edhe pse të gjitha dyert ishin të mbyllura, Jusfi sërish nuk iu dorëzua dëshirave të saj dhe u përpoq me çdo kusht të gjejë ndonjë rrugë për të shpëtuar. Zulejha, për ta ndaluar Jusufin e kapi për këmishë nga mbrapa dhe ia grisi këmishën. Në këtë moment, iu plotësua dëshira Jusufit dhe u hap dera. Por, hapja e derës nuk ishte shpëtimi për Jusufin, por ishte sundimtari i Egjiptit ai i cili e hapi derën dhe pa në atë gjendje Jusufin dhe Zulejhan. Këtu, para se Jusufi të thotë ndonjë fjalë, e para filloi të flasë Zulejhaja e cila e akuzoi atë për tradhti dhe kërkoi që ta burgosin dhe dënojnë Jusufin.

Nga ky ajet mësojmë se:

- 1- Mbështetja tek Zoti nuk mjafton vetëm me fjalë, por kjo duhet bërë edhe në praktikë. Duhet ti ikim mëkatit në të gjitha kushtet, edhe sikur dyert ti kemi të mbyllura.
- 2- Nganjëherë pamja e veprave është e njëjtë, vetëm qëllimet ndryshojnë. Edhe Jusufi edhe Zulejhaja vrapuan, por njëri për ti ikur mëkatit e tjetri për të bërë mëkat.
- 3- Duhet patur kujdes, nganjëherë ai që akuzon është vet kriminelin por për ti ikur fajit abuzon me ndjenjat e të tjerëve.

Ajetet 26 dhe 27 të sures Jusuf:

" Ai (Jusufi) tha: "Ajo m'u vërsul mua!" Një dëshmitar nga familja e saj gjykoi: nëse këmisha e tij është grisur përpara, ajo ka thënë të drejtën, kurse ai gënjen "

" E nëse këmisha e tij është grisur prapa, atëherë gënjen ajo, kurse ai është i drejtë "

Pas akuzës së Zulejhas kundër Jusufit, ai e quajti veten të pastër dhe tha: Unë nuk shkova pas saj, ajo mu vërsul mua. Sundimtari i Egjiptit, pasi dëgjoi fjalët e të dyja palëve, mbeti u hutuar. Nga njëhra anë nuk mund të besonte që gruaja e tij të jetë dashuruar tek një rob, e nga ana tjetër nuk as të besonte që një rob të ketë marrë guximin dhe sulmojë gruan e tij. Në këtë mes, njëri prej këshilltarëve të tij i cili kishte dëgjuar ngjarjen dhe ishte njeri i mençur tha: Sikur Jusufi të kishte patur qëllim të keq, ai do ishte përleshur me Zulejhan. Atëherë, këmisha e tij do të ishte gruar përpara. Por, pasi që këmisha e tij është e grisur nga mbrapa, kjo tregon se Jusufi ka qenë duke ikur e jo duke sulmuar. Pra, Zulejha gënjen. Është interesant se ky këshilltar, ishte njeri i afërm i Zulejhas dhe gjykoi kundër saj. Ngjarja e Jusufit dhe Zulejhas, njeriut i kujton ngjarjen e Hz. Merjemit. Ai që është më i pastër, me tepër përballet me akuza. Por, Hz. Merjemin e akuzuan aq shumë sa që ajo u lut për vdekje. Edhe Jusufi i cili ishte ndër njerëzit më të pastër të kohës së tij, u akuzua për tradhti. Por, Zoti i madhërishtëm në mënyrën më të mirë vërtetoi pastërtinë e të dyve. Në tregimin e Jusufit, këmisha e tij luajti rol në tre raste. Rasti i parë ishte kur vëllezërit, këmishën e tij të përgjakur ia dërguan Hz. Jakubit, babait të Jusufit dhe thanë se Jusufin e ka ngrënë ujku, por pasi që këmisha nuk ishte e grisur, u zbulua mashtrimi i tyre. hera e dytë ishte me Zulejhanë, grisja e këmishës së Jusufit nga mbrapa, vërtetoi pafajësinë e tij, kurse hera e tretë është në fund të tregimit, kur këmishën e Jusufit ia çojnë Hz. Jakubit dhe ai me të vendosur këmishën e djalit të humbur në fytyrë, i kthehet shikimi të cilin e kishte humbur nga qarja e madhe për Hz. Jusufin a.s.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Përballë akuzës, duhet të mbrohemi dhe paraqesin fajtorin e vërtetë, edhe sikur të mos kemi shpresë për të shpëtuar, apo të dënimin e fajtorit.

2- Kur dëshiron Zoti, edhe të afërmit e fajtorit, dëshmojnë kundër tij.

3- Shfrytëzimi i shenjave të mbetura nga skena e krimit, është mëse e nevojshme gjatë marrjes së vendimeve. Përpos dëshmive të palës së akuzës dhe asaj mbrojtëse, edhe faktet dhe argumentet ekzistuese duhet shqyrtuar me kujdes.

Ajeti 28 të sures Jusuf:

" E kur e pa ai (burri i saj) këmishën e tij të grisur prapa, tha: "Kjo është dredhi juaja, vërtet dredhia juaj është e madhe!" "

Në emisionin e kaluar thamë se gjatë ikjes së Jusufit nga Zulejhaja, këmisha e tij ishte grisur nga prapa dhe një i afërm i vet gruas së sundimtarit, tha se nëse këmisha e Jusufit është e grisur nga prapa, atëherë gruaja është fajtoreshë dhe e shpalli atë fajtoreshë. Ky ajet thekson: kur sundimtari i

Egjiptit e vërejti se këmisha e Jusufit ishte e grisur nga prapa dhe e drejta është me Jusufin, iu drejtua gruas se vet duke i thënë: Ajo që ti pretendove ishte për ti ikur fajit, kurse dredhitë tuaja (grave) janë shumë të mëdha për të arritur qëllimet.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- E vërteta nuk mbetet e fshehur dhe fajtori një ditë zbulohet.

2- Të vërtetën duhet ta pranojmë edhe sikur të jetë në dëm tonin, ashtu siç pranoi sundimtari i Egjiptit se gruaja e tij është fajtoreshë kurse Jusufi i pafajshëm.

Ajeti 29 të sures Jusuf:

"Jusuf, largohu nga kjo (mos ia përmend askujt)! E ti (grua) kërko falje për mëkatin tënd, se vërtet ti qenke fajtoreshë!"

Nga ky ajet e shohim se si duket, sundimtari i Egjiptit ishte njeri i drejtë dhe kur e kuptoi e Jusufi është i pafajshëm, në njëfarë mënyre i kërkoi atij që këtë ngjarje të mos ia tregojë askujt. Ai nuk e kërcënoi Jusufin, por pothuajse iu lut atij që të mos e turpërojë përpara njerëzve. Kurse nga ana tjetër, iu drejtua gruas se vet e cila ishte fajtoreshë në këtë ngjarje duke e porositur që të pendohet dhe kërkojë falje për këtë mëkat të kryer, që tregon se ai kishte një besim të brendshëm ndaj sistemit të dënimit dhe shpërblimit. Ndoshta këto fjalë nuk ishin të mjaftueshme për gruan e tij mëkatore dhe tradhtarë dhe ai duhej që ta dënonte më shumë atë.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Ne nuk duhet të shpalesim të këqijat e të tjerëve apo të abuzojmë me to.

2- Marrëdhëniet e paligjshme midis burra dhe grave, kanë qenë vepër e pa pëlqyer në të gjitha kohërat dhe tek të gjithë popujt.

Ajeti 30 të sures Jusuf:

" Një grup nga gratë e qytetit thanë: "Gruaja e zotëriut (e ministrit) i vërsulet marrëzisht shërbëtorit të vet, atë e ka kapluar në shpirt dashuria, e ne jemi të bindura se ajo është në humbje të hapët "

Megjithëse sundimtari i Egjiptit kishte porositur që ky lajm të mos përhapet, por është shumë e vështirë të mbahet sekret kur në oborrin mbretëror ndodhen njerëz të shumtë. Njëri prej tyre e tregoi ngjarjen dhe lajmi u përhap me të shpejtë. Është e natyrshme që një akti i këtillë të mos jetë i pranueshëm për qytetarët e Egjiptit dhe në veçanti gratë të cilat nuk ta pranonin që gruaja e mbretit të jetë e dashuruar tek një shërbëtor. Si rrjedhim ata filluan të flasin fjalë të këqija për gruan e mbretit. Mirëpo, nga ana tjetër, ata gjithashtu e kuptuan që ky shërbëtor nuk është një njeri i rëndomtë, ka diçka që ai ka tërhequr kaq shumë Zulejhanë. Ata, edhe pse nuk e shprehën, por disi deshën që ta shohin këtë njeri dhe një pjesë e përgojimeve ishin pasojë e xhelozisë që lindi tek ta. Është interesante që në tregimin e Jusufit, dy grupe, dashurinë e madhe ndaj tij, e

cilësuan shenjë devijimi. Grupi i parë, ishin vëllezërit e Jusufit të cilët babain e vet hz. Jakubin a.s. e cilësuan të humbur dhe të devijuar për shkak të dashurisë së madhe që kishte ndaj Jusufit. Kurse grupi i dytë, ishin gratë e Egjiptit të cilat deklaruan se Zulejhaja, e cila e donte pa masë Jusufin, është e devijuar dhe e humbur. Megjithëse dashuria e prindërve ndaj fëmijëve është dashuri e pastër dhe Hyjnore dhe dashuria e Zulejhasë ndaj tij ishte dashuri djallëzore dhe e papastër, por kjo tregon dashuria për ata të cilët nuk e kanë përjetuar, është diçka e papranueshme dhe të dashuruarin e quajnë njeri të humbur. Edhe Eulijatë (njerëzit e pastër), për shkak të dashurisë së tyre ndaj Zotit, në sytë e shumë njerëzve materialistë, janë të çmendur dhe të devijuar.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Mbyllja e dyerve për të penguar mëkatën, nuk pengon turpërimin dhe njeriu një ditë mund të gabojë.

2- Burri është përgjegjësi i familjes dhe çdo gabim që bëjnë anëtarët e familjes, i p[ërkruhet burrit, ashtu siç ndodhi me mbretin e Egjiptit. Zulejha e bëri gabimin, kurse ajo u kritikua si gruaja e mbretit.

Ajeti 30 të sures Jusuf:

" E kur ajo dëgjoi për ato pëshpëritjet e tyre, dërgoi t'i thërrasë ato, u përgatiti vend mbështetje dhe secilës prej tyre i dha nga një thikë e tha: "Dilu para atyre!" Kur e panë atë, ato u tronditën dhe i prenë duart e tyre e thanë: "All-llahut i qofshim falë! Ky nuk është njeri, ky nuk është tjetër vetëm se ndonjë engjëll i lartë!" "

Në emisionin e kaluar thamë se kur gratë e Egjiptit dëgjuan se gruaja e sundimtarit është dashuruar tek shërbëtori, ata filluan ta fyejnë dhe përgojnë atë. Mirëpo, gjithashtu thamë se ato poashtu ishin kureshtarë që të shihnin se kush është ky i ri që ka tërhequr drejt vetes një grua të këtij Niveli. Nga ana tjetër, edhe Zulejha ishte në kërkim të rastit për të justifikuar dashurinë e saj për Jusufin. Ajo ftoi gratë e oborrit dhe të mëdhenjve të Egjiptit në një gosti madhështore dhe Jusufin e caktoi si përgjegjës të kësaj gostie. Bukuria e Jusufit ishte e atillë që të gjithë gratë madhëruan Zotin e Plotfuqishëm për krijimin e një njeriu kaq të bukur i cili ndryshon nga njerëzit tjerë dhe duhet thënë se ky është një engjëll i cili është paraqitur në formë të njeriut. Në të vërtetë, gruaja e sundimtarit të Egjiptit, me këtë gosti arriti që të mbyllë gojën e atyre që e akuzonin në mënyrë që ata duke mos e hetuar fare, me të parë bukurinë e Jusufit, i prenë duart me thikat që kishin në dorë.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Disa përgojime dhe kritika, nuk rrjedhin nga qëllimi i mirë, por burimin e kanë tek xhelozia dhe rivaliteti.

2- Nganjëherë njerëzit kritikojnë të tjerët por sikur ata të sprovohen në të njëjtën mënyrë, edhe ata do të kryenin të njëjtin mëkat ose gabim. Gratë e Egjiptit të cilat e akuzonin Zulejhanë, me të parë Jusufin u mahnitën dhe u ligështuan.

Ajeti 32 të sures Jusuf:

" Ajo tha: "Ja, ky është ai për të cilin më qortuat mua, e unë e mësyna atë, po ai u ruajt fort. Po që se nuk e bën çka e urdhëroj, ai gjithqysh do të burgoset dhe do të nënçmohet" "

Megjithëse Zulejha Jusufin e kishte paraqitur si fajtorë përpara burrit të saj, por ku pa reagimin e grave të Egjiptit, fitoi guximin që të pranojë të vërtetën duke thënë: pra, e pranuat se sulmi im ndaj tij nuk ka qenë i kotë dhe nuk do të flisni më kundër meje. Por, Jusufi refuzoi kërkesën time dhe për këtë ai do të dënohet për shkak se ka refuzuar të zbatojë urdhrat e zotëriut të vet. është interesant fakti që këtu, Zulejha pranon pastërtinë e Jusufit por sërish vendos që ta burgosë atë. Ajo veproi në këtë mënyrë që ky të jetë një mësim për të tjerët që në të ardhmen askush të mos guxojë të refuzojë kërkesat dhe urdhrat e saj.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Pastërtia është një vlerë të cilën e vlerësojnë edhe at të cilët nuk janë të pastër.

2- Nëse fuqia dhe pushteti është në duart e njerëzve të papastër, atëherë burgosen ata që janë të pastër, kurse sunduesit vazhdojnë të punojnë për të përmbushur dëshirat dhe epshet e tyre.

Ajeti 33 të sures Jusuf:

" Ai (Jusufi) tha: "O Zoti im, burgu është më i dëshiruar për mua, se sa atë që më ofrojnë ato mua dhe nëse Ti nuk më largon prej meje dredhinë e tyre, unë mund të anoj te ato dhe të bëhem injorant "

Megjithëse sundimtari i Egjiptit e pranoi pastërtinë e Jusufit dhe gruaja e tij përpara grave të tjera e pranoi kërkesën e saj të paligjshme nga Jusufi, por sërish me kërkesë të Zulejhasë, ai e burgosi Jusufin. Kjo tregon se pushteti dhe aristokracia bën që burrëria të bjerë pre e dëshirave të guas dhe njerëz të këtyllë të luajnë me fatin e popullit. Mirëpo, nga ana tjetër, njerëzit e pastër dhe besimtarë, janë të gatshëm që të qëndrojnë në burg, por të mos bien pre e epsheve dhe dëshirave të liga të të tjerëve. Ata parapëlqejnë kënaqësinë e Zotit përballë kënaqësisë së vet dhe të tjerëve dhe asnjëherë nuk pranojnë që të shkelin urdhrat Hyjnore për të fituar kënaqësinë e të tjerëve, qofshin ato edhe sundimtarët e tij.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Pastërtia është një vlerë shumë e çmueshme. Gjatë historisë, shumë njerëz, vetëm për shkak se kanë qenë të pastër, janë burgosur dhe keqtrajtuar. Nga ana tjetër, edhe liria e cila bëhet shkak i humbjes së shumë vlerave humane, poashtu është e kotë.

2- Largimi nga vendi i mëkatit është me rëndësi, edhe pse ndoshta në këtë rrugë ne mund të përballemi me vështirësi dhe probleme të shumta.

2- Injoranca nuk ka të bëjë vetëm me mos mësimin apo mos studimin. Edhe dhënia pas epsheve dhe punëve të tjera të papëlqyeshme, është një lloj injorance.

Ajeti 34 të sures Jusuf:

" E Zoti i tij ia pranoi lutjen atij dhe largoi nga ai dredhinë e tyre. Vërtet, Ai është që dëgjon (lutjet) dhe di (gjendjen) "

Në emisionin e kaluar thamë se Hz. Jusufi i cili i kërcënua nga Zulejhaja me burg, edhe vet iu lut Zotit që për një kohë të burgoset në mënyrë që ti shpëtojë dredhive të saj. Ky ajet thekson se Zoti e pranoi lutjen e tij dhe atë e shpëtoi nga dredhitë dhe mashtrimet e grave. Është interesant se burgosja e Jusufit ishte dëshirë e Zulejhas dhe ndodhi me urdhërin e saj. Mirëpo, ky ajet thotë se burgosja e Jusufit ishte vullnet i Zotit. Këtu, Kur'ani si duket na tregon se nëse Zoti nuk do të kishte dashur, Jusufi nuk do të burgosej kurë. Ky është një mësim i madh që u bën me dije besimtarëve se pa lejen e Zotit, dredhitë e armiqëve nuk mund të realizohen kurë. Pra, duhet të mbështetemi tek Zoti dhe të lutemi që vet All-llahu të shkatërrojë planet dhe dredhitë e armiqëve.

Nga ky ajet mësojmë se:

1- Nëse ne jemi në kërkim të pastërtisë, Zoti na mundëson një gjë të tillë.

2- Zulejhaja e burgosi Jusufin duke dashur ta dënojë, kurse burgu për Jusufin ishte shpëtim nga mëkati.

Ajeti 35 të sures Jusuf:

" Mandej, pasi që vertetuan argumentet (e pastërtisë së Jusufit), atyre (ministrit dhe rrethit të tij) iu paraqit ideja që ata për një kohë ta burgosin "

Ndër veçoritë e sistemeve shtypëse dhe barbare është që me çdo kusht të zbatohen dëshirat e sunduesve dhe udhëheqësve të sistemit kurse populli në këto sisteme konsiderohet rob i sundueseve. Sunduesit kanë të drejtë të sillen si të duan me popullin dhe askush nuk ka të drejtë të reagojë ndaj vendimeve të tyre.

Marre nga: <http://albanian.irib.ir>